

KÜRDİSTAN SORUNU VE İŞÇİ SINIFI SORUNU

Irak Kürdistan'ındaki (Güney Kürdistan) ayaklanma ile birlikte, Kürt ulusal sorunu, her tür sınıfsal çatışma ve mücadelenin üstünü örterek geçici olarak öne geçti. Ulusal temeldeki bir mücadelenin öne çıkmasının yarattığı toz duman içinde, ulusal soruna proleter bakış açısı kaybolmaya başladı. Her nedense sosyalistler de ulusal mücadele yanlısı kesilmeye başladılar. Proletaryanın devrimci sınıf açısı, burjuva ulusal bakış açısına feda ediliyor. Herkes kendini kopan sele kaptırdı, sürükleniyor.

Tüm toplumsal sorunlarda olduğu gibi ezilen ulusların ulusal sorununda da ilkesiz bir biçimde sele kapılıp sürüklenmemek ve oradan oraya atılmamak için bu konuda proleter bakış açısına yani Marksist-Leninist bakış açısına sahip olmak gerekiyor. Kürdistan sorununa somut durumun somut çözümlemesini yaparak yaklaşmak gerekir. Toplumsal olayları yalnızca genel bir tarihsel çerçeve içinde değil, somut bir durumdan kalkarak çözümlemek marksist bir yöntemdir. Hem Marx ve hem de Lenin, ulusal sorunu yalnızca genel bir tarihsel temelde değil, somut durumdan yola çıkarak ve esas olarak sınıf temelinde ele alarak açıkladılar, tutum ortaya koydular. Bizde, bu Marksist yöntemden hareketle ulusal sorun ve Kürdistan sorunu üzerine görüşlerimizi açıklayacağız.

1- Kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizm ve emperyalizmin ekonomik özü olan tekeller anlaşılmadıkça, günümüzde savaşları, politikayı ve ulusal sorunu anlamak mümkün değildir. Leninist emperyalizm teorisi, ulusal sorunu doğru bir biçimde anlamak ve açıklamak için temel alınmalıdır.

Emperyalist-kapitalist dünya sistemi, bir taraftan ezen ve egemen, diğer taraftan ezilen ve kölelik altında bulunan ülke ve uluslar olarak ikiye bölünmüştür. Bu bölünme ve farklılık göz önünde kesinlikle bulundurulmadan ulusal sorun doğru bir biçimde belirlenemez. Lenin ve Komünist Enternasyonal'in yaptığı ayırım bugün de geçerlidir. Egemen, ezen ve tüm haklardan yararlanan uluslarla, boyunduruk altında, ezilen, horlanan ve hiçbir haktan yararlanmayan bağımlı uluslararası keskin bir ayırım yapılmalıdır. Bu ayırım şu noktaya kadar vardırımalıdır: Ezilen, sömürülen ve baskı altında bulunan işçi ve emekçilerin çıkarları, burjuvazinin çıkarı demek olan **ulusal çıkar** denen egemen sınıfın çıkarlarından ayrı tutulmalı. Bunun diğer bir anlamı da şudur: Ulusal-devrimci hareketlerin olduğu ülkelerde, işçi sınıfı ve diğer sömürülen emekçilerin kesinlikle ulusal-burjuvalardan ayrı örgütlenmesidir.

Kapitalist ülkelerin (1) emperyalist ülkelere mali, ekonomik, askeri, politik ve kültürel olarak bağımlı olduğu bir dünyada, ezilen ulus denen ulusların burjuvaları; dünyanın egemenlerine doğru yaşamış ve işbirliğine yönelmişlerdir. Ezilen ülkelerin burjuvaları, emperyalizmle işbirliğine girerek, ulusal niteliklerini

yitirmişlerdir. Ezilen; bağımlı, köle uluslarda, kapitalizmin dünya çapında derinleşmesi ve yaygınlaşmasının bir sonucu olarak proletarya ve sömürülen emekçi kitlelerle, sömürü burjuvalar arasında yalnızca bir ayırım değil, aynı zamanda bir sınıfsal kapışma ortaya çıkmıştır.

Böylece, egemen kapitalist uluslar tarafından, egemenlik altında tutulan, ezilen, bağımlı ve eşit haklardan yararlanmayan ezilen kapitalist uluslarda, esasında çıkarları ve hedefleri birbirinden **farklı iki ulus vardır**. Bir taraftan, işbirlikçi, sömürücü, işçi ve emekçi kitleleri baskı altında tutan burjuvalar ulusu ile diğer taraftan sömürülen, baskı altında tutulan, ezilen ve imtiyazlardan yoksun işçi sınıfı, diğer emekçilerin oluşturduğu ezilenler ulusu. Lenin, kapitalist ülkelerde çıkarları birbirinden tamamen farklı iki ulus olduğunu defalarca belirtmiştir.

Kapitalizm, bugünkü emperyalizm aşamasına ulaşmadan önce, burjuvazinin henüz devrimci olduğu zamanlarda, burjuvazinin tüm halkın adına davrandığı zamanlarda yani devrimci yükseliş halinde bir sınıf olduğu zamanlarda, tüm ezilenlerin sorunlarının çözümünü olduğu gibi ulusal sorunun çözümünü de üstüne almıştı. Batı Avrupa'nın birçok ülkesinde görüldüğü gibi, burjuvazi ulusal sorunu başarılı bir biçimde çözmüştür. Ancak, daha sonra yani burjuva yükseliş çağının bittiği ve proletaryanın sınıf mücadelesinin burjuva sınıf egemenliğini tehdit ettiği zamanda ise, ezilen ulusların ulusal sorununu çözümsüz

bırakmıştır. Bir zamanlar burjuvazinin devrimlerine bağılı olarak çözümlenen ulusal sorun, artık yerini proletaryanın toplumsal devrimlerine bağılı olarak çözümlenmeye bıraktı. Emperyalizm koşullarında bunun dışında bir çözümler yoktur.

Bu anlamda, ezilen, sömürülen ve baskı altında tutulan tüm ezilen kitlelerin kurtuluşunu üzerine alan işçi sınıfı, ezilen ulusların ulusal sorununu çözümler işini de üstüne almıştır. Ancak, proletarya ulusal hareketleri her koşulda desteklemez. Ezilen ulusların kendi kaderlerini kendilerinin belirleme hakkını koşullu olarak destekler ya da yürütür. Proletaryanın koşulu:

1- Ezilen ulusların ulusal hareketlerinin emperyalizme karşı yönelmesi yani “ulusal-devrimci” bir hareket olması;

a- Bu ulusal-devrimci hareketler içinde bulunan proletaryanın örgütlenmesi ve mücadelesinin kesinlikle engellenmemesi;

b- Ezilen ulusun kendi geleceğini kendisinin özgürce belirleme hakkının somut durumdaki çözümlerinin, proletaryanın o anki sınıfsal ve dünya proletaryasının sosyalist çıkarları ile uyumlu olması.

Proletarya, emperyalizmin elinde bir oyuncuğa dönüşen, çeşitli emperyalist ülke ve tekel grubu arasındaki rekabete bağımlı olan, güdümlü, gerici hareketleri kesinlikle alkışlamaz ve desteklemez. Ezilen bir ulusun, ulusal hareketi eğer emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı yönelirse, ulusal-devrimci olur. Emperyalizmin, denetiminde gelişen ve karşı-devrimci

burjuvazinin denetiminde gelişen hiçbir hareket “ilerici” ve “ulusal-devrimci” olamaz; olsa olsa gerici, işbirlikçi hareketler olurlar.

İşçi sınıfı, ulusal sorun üzerine tutumunu genel soyut ilkelerden hareketle değil, somut ekonomik, toplumsal ve tarihsel durumdan hareketle belirler.

2- Tüm kapitalist dünyada egemen olan bir avuç emperyalist, zengin, sömürücü gelişmiş ülkelerle ve uluslarla, bu uluslar tarafından sömürülen baskı altında tutulan ezilen, bağımlı uluslar arasında (Asya, Afrika ve Latin Amerika’daki yüz milyonlarca insanın yaşadığı bağımlı, ezilen uluslar) arasında derin farklılık vardır. Bu farklılık, kapitalizm altında ortadan kalkmaz. Yüz milyonlarca bağımlı, ezilen, sömürülen ulusların BM üyesi olması ve çeşitli uluslararası politik platformlarda yer alması, ezilen uluslarla onları ezen uluslararası eşitlik olduğu anlamına gelmez. Bu, hem kapitalizmin eşitsiz gelişim yasasına aykırıdır ve hem de somut duruma terstir. Kapitalizm varolduğu sürece, ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen, egemen olanla, bu egemenlik altında köleleştirilen uluslar ve sınıflar arasında eşitlik olmaz.

Öte yandan, kendisi emperyalizme bağımlı olmakla birlikte, aynı zamanda ezen ve egemen ulus olan uluslar var. Bunların bazıları, Türk ulusu, Arap ulusu (Irak, Suriye) İran ulusu, ırkçı Güney Afrika yönetimi, siyonist İsrail vs. bu ülkelerin kendisi emperyalizme bağımlı olmakla birlikte, kendileri de aynı zamanda egemen, ezen ve sömürücü uluslardır. Sözü ettiğimiz farklılık

bu uluslar için de geçerlidir. Bu ülkelerde de, egemen ezen, sömürücü uluslarla, egemenlik altında olan, ezilen, bağımlı, sömürülen baskı altında olan uluslararası derin bir farklılık var ve bu farklılık kapitalizm altında ortadan kalkmaz. Bu ülkelerde, ezen ve ezilen uluslararası eşitlik olabileceğini (kapitalizm altında) söylemek, ezen ulusun şovenizm politikasına bağımlı olmak demektir. Eğer, ezilen ulusun sosyalistleri arasında, kapitalizm altında ezen ve ezilen ulus arasında eşitlik (ulusların, dillerin eşitliği ve tüm haklarda eşitlik) olabileceğini ileri sürenler olursa, onlar küçük burjuva ütopyacılar olurlar. Çünkü hiçbir zaman kapitalizm altında böyle bir eşitliği göremeyeceklerdir.

3- Nasıl ki, kapitalist dünya sistemi içinde, emperyalist metropol ülkeleri ile Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın bağımlı, sömürülen ülkeleri arasında kesin bir ayırım gözetiyorsak, aynı zamanda, kendisi bağımlı olup da, egemen, ezen, sömürücü, baskıcı uluslarla, bunlar tarafından baskı altına alınan ezilen, sömürülen, bağımlı, kölelik altındaki uluslararası da kesin bir ayırım yapıyoruz. Burada durmuyoruz, ezilen, egemenlik altında olan, baskı altında tutulan ulusların, burjuvaları ile bu burjuvalar ve toprak sahipleri tarafından ezilen, sömürülen ve baskı altında tutulan işçi sınıfı ve diğer emekçi kitleler arasında kesin bir ayırım yapıyoruz. Ezilen ulusların burjuvalarının çıkarları ile işçilerin ve emekçilerin çıkarları arasında kesin bir ayırım var. Burjuvazi ile proletarya arasında, bu uluslar ezilen ulus da olsa değişmez, antagonist bir çelişki var.

Biz, proletaryanın temsilcileriyiz. Proletaryanın çıkarlarının, burjuvazinin çıkarı demek olan ulusal çıkarlara feda edilmesine kesin karşıyız. Şurası açıktır, biz, ezilen ulusların, ezen uluslara karşı olan ulusal-devrimci hareketlerini destekleriz ve bu mücadelenin başına geçme mücadelesi veririz. Ancak, biliyoruz ki, ulusların tam hak eşitliği ancak, kapitalizm ortadan kalktığı zaman mümkün olur. Bu da, kapitalizme karşı olan işçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerinin birleşmesini gerektirir. Proletarya partisinin görevi Lenin'in sözleri ile söyleyecek olursak: "...Kendisini ilk ve fiili olarak, halkların ve ulusların değil, fakat her ulusun proletaryasının özgürce kaderini saptaması için çalışmak görevi ile yükümlenmiştir." Proletaryanın çıkarları ve yükümlülükleri ise, çok uluslu devletlerde tüm uluslardan proleterlerin politik, sendikal, kooperatif vb. en sıkı birliğini gerektirir. Ezilen ulusun proletaryası, kendi ulusunun burjuvazisi ile birlikte değil, tüm ulusların proleterleri ve ezilen sömürülen yoksul köylülerle birlikte davranmak için mücadele eder. Proletaryanın hedefi, kapitalizmi devirmek ve sosyalizme ulaşmaktır. Bunun için, kendi sınıfsal hedeflerini, burjuvazinin ulusal davasına feda etmez. Tersine, proletarya ulusal sorunu kendi sınıfsal hedeflerine bağlar ve tüm ezilen ulusal güçleri, kapitalizmi yıkma mücadelesi içinde birleştirir.

Emperyalizm, kapitalist üretim ilişkilerini tüm dünyaya derinlemesine yaygınlaştırdı. Bugün, kapitalist üretim biçimi hemen hemen, kapitalist dünya sistemi

içinde bulunan tüm ülkelerde egemen durumdadır. Kapitalizmin egemen olduğu her yerde “ulusal bütünlük” bozulur. Yerini aynı ulusun, çıkarları birbiri ile uzlaşmaz olan sınıfların mücadelesi alır. Her iki sınıfta sınıfsal konumu ve çıkarları gereği, dünya çapında ilişkilere girer. Ezilen ulusun burjuvazisi, ezen ulusun burjuvazisi ile bütünleşir ve ulus ayırımı yapmaksızın tüm proleterleri sömürürken, proletarya da uluslararası proletarya hareketi, sosyalist ülkelerle ilişki içine girerek dünya kapitalizmine karşı mücadele eder. Ezilen, uluslarda proletarya ile burjuvazi ve toprak sahipleri arasında bir ulusal birlik önermek, burjuvazinin çıkarları lehine, proletaryanın çıkarlarına karşı davranmak demektir.

Ezilen ulusun burjuvalarının, kendi halkına ihanet ettiğinin örnekleri dünyada epey fazladır. Ezilen uluslarda, proletarya ve yoksul kitleler kendi burjuvalarına karşı, bir devrimci mücadeleye kalkıştıkları zaman, işte o anda, “ulusal” konumda olan burjuvazi, kendisini ezen ulustan yardım ister. Niçin, kendi işçi ve emekçilerinin eylemini bastırmak için, 1917’de Büyük Ekim Devrimi’nden sonra-Sovyetler Birliği’nde iç-savaş koşullarında beyaz muhafızlar ve Rusya’nın genç cumhuriyetçilerinin burjuvaları ve toprak sahipleri, kendi proleterlerini ve onların birleşik sovyetik iktidarını devirmek için emperyalist ülkelerden İngiltere, Fransa ve Almanya’dan, yardım istediklerini biliyoruz.

Sovyetler Birliği deneyi ve pek çok ülkenin

deneyinin gösterdiği, her ülkede proletarya, kendi burjuvalarına karşı mücadele ettiği zaman ve diğer ulusların proleterleri ile en sıkı

birliği gerçekleştirdiği zaman **aynı ve tek** olan egemen sınıfı devirebilir ve ulusal sorunu köklü olarak çözebilir, ulusların tam hak eşitliğini gerçekleştirebilir. Bunun için, tüm uluslardan proleterlerin aynı ve tek düşmana karşı politik, sendikal ve diğer alanlarda en sıkı bir biçimde **birleşmiş mücadelesini ve birleşik örgütlenmesini savunuyoruz.**

4- Kapitalist dünya sistemi, 1917 Sosyalist Ekim Devrimi'nin başlattığı proletarya devrimleri çağı ile birlikte en zayıf halkasından koptu ve kapitalizmin dünya sistemi büyük bir darbe yedi. Bu tarihten itibaren, emperyalizm tarihsel inisiyatifini bir daha kazanmamak üzere yitirdi. 1945'ten sonra Doğu Avrupa'da ve sonra Çin'de ve daha da sonra Küba, Vietnam Kore (Kuzey) gibi ülkelerin geçmesiyle sosyalizm bir sisteme dönüştü ve dünya iki sistem arasında bölündü. Yetmiş yıldır dünya çapında kapitalizm ile sosyalizm arasında kapışma sürüyor. Bugün sosyalist sistemin, sistem özelliğini yitirme ile karşı karşıya olması ve pek çok sosyalist ülkede sosyalizm kazanımlarının tahrip edilmesi, dünyanın bu iki sistem arasındaki bölünüşü gerçeğini değiştirmiyor.

Şimdiye kadar, gerçekleşen ulusal kurtuluş mücadeleleri, kesin olarak sosyalist ülkeler ve devrimci dünya proletaryası ile dayanışma ile zafere ulaşmıştır. Bugüne kadar bu dayanışma “silahlı yardım” düzeyinde

sürdü.

Zafere ulaşan ulusal-devrimci kurtuluş hareketlerinin tümünde sosyalist ülkelerin ve uluslararası devrimci proletaryanın (sömürge politikası sürdüren emperyalist ülkelerin proleter hareketi hariç) desteği ile gerçekleşmiştir.

Kendi kaderlerini kendileri tayin etmek isteyen ve bunun için mücadele eden ezilen ülkelerin proletaryası ve kitleleri uluslararası sosyalist hareketle ve devrimci ülkelerle dayanışma içine girmeden devrim davasını zafere ulaştıramazlar. Hiç şüphesiz tayin edici olan bir ülkenin işçileri, emekçilerinin ve halkının kendi mücadelesidir ancak, mücadele aynı zamanda kapitalist dünya sistemine karşı yöneleceği için, dünya çapında enternasyonal dayanışmanın zorunluluğu ortadadır. Dünyadaki, sosyalist ve devrimci hareketlerle en geniş ve sıkı dayanışma noktası kesinlikle göz önünde tutulmalıdır.

5- Şimdiye kadar, çok uluslu devletlerin olduğu ülkelerde (Rusya ve Çekoslovakya) ezilen ulusların kurtuluşu sosyalizme geçişle birlikte olmuştur. Burada, ulusal çelişkinin çözümü, sınıfsal çelişkinin çözümüne bağlı olarak gerçekleşmiştir. Rusya'da 1917 Şubat Burjuva Devrimi ile birlikte esasında bir burjuva istem olan ulusal kendi kaderini tayin hakkı çözümlenememiş ve bu sorun 1917 Ekim Sosyalist Devrimi'ni yapılmasını beklemiştir. Rusya örneği her yerde tekrarlanmamıştır. Başka ülkelerde farklı çözümlerde ortaya çıkmıştır ancak, yalnızca Sovyetler'de ve Çekoslovakya'da bu

sorun köklü olarak çözümlenmiştir. Diğer örneklere baktığımızda, Mısır, Suriye, Cezayir vb. buralarda ulusal bağımsızlık, emperyalizmin yeniden mali, ekonomik, askeri ilişkiler ağına düşülmesine yol açmıştır. Bu uluslar, ulusal bağımsız devletler gibi görünmelerine rağmen, emperyalist-kapitalist sistem içinde ezilen uluslar durumuna düşmüşlerdir. Proletarya açısından yalnızca sorun ulusların politik tasarruf haklarını özgürce kendilerinin kullanması değil aynı zamanda, bu politik yönetimin yönelimi ve bir daha ezilen ulus durumuna düşmemek için kesin güvenceli yolun seçimi sorunudur. Ezilen uluslar, yalnız sosyalizm yolu tutarlarsa, bir daha ezilen ulus durumuna düşmezler.

Emperyalizm altında, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ve bu hakkın gerçekleşme olanakları vardır ve pratikte ortaya çıkmıştır. Bu öyle bir elde ediş ki, kazanma ile kaybetme bir oluyor. Dünya kapitalist sistemi içinde, dünyanın bir avuç emperyalist metropol tarafından bölüşüldüğü bir dünyada emperyalist-kapitalist sistemin dışına taşmadan yani sosyalizme yönelmeden hiçbir ulus, kendini emperyalizmin yeni-sömürgecilik ilişkisine girmekten kurtaramaz. Sonuç, yeniden bağımlı, egemenlik altında, ezilen ulus durumuna düşmek olacaktır.

Şu gerçeğin altını çizmek gerekir: Ezilen bir ulus, kendi üzerinde politik olarak tasarruf hakkını özgürce kullanmadan, sosyalizme yönelemez. Bu anlamda, ulusal kaderini tayin hakkı, sosyalizme yönelmek için mutlak olarak savunulmalıdır.

6- Başka ulusları ezen bir ulus özgür olamaz. Bu marksist ilke, ulusal sorunun ele alınışında temel ilkemiz olacaktır. İktidara geçmiş bir proletarya Engels'in de belirttiği gibi kendi zaferini kurmadan başka uluslara zorla mutluluk götüremez. Marx'ın ve Engels'in bu temel sosyalist yaklaşımlarını tüm devletlere uygulayabiliriz. Gene Lenin'in belirttiği gibi sosyalist proletarya ve devleti bu konuda "kutsanmamıştır" o da hatalar yapabilir ve yapmıştır. Ulusal sorunda yanılmamak ve doğru yolda ilerlemek için Marx'ın temel ilkesine sadık kalınmalıdır. Sosyalist ülkelerde meydana gelen son olayları bu açıdan ele almak gerekir.

Sosyalist ülkelerde ve Sovyet ülkesinde son yıllarda bir dizi milliyetçilik temelinde olaylar ortaya çıktı. Milliyetçilik temelindeki ayaklanmalar hem Baltık ülkelerinde ve hem de Gürcistan, Ermenistan ve Azerbaycan gibi ülkelerde ortaya çıktı. Aynı milliyetçilik eğilimi en büyük nüfusa sahip olan Rusya Federasyonunda da kendini gösterdi. Ruslarda kendini gösteren eğilim büyük ulus milliyetçiliğidir. Diğerlerinde ise küçük ulus milliyetçiliğidir. Sovyetler Birliği'nin milliyetçi hareketlere karşı zor kullanımını destekliyoruz. Bunun yanında şunu da söylüyoruz. Ulusların özgürce bir arada kalmaları ve bağımsız devlet olarak ayrılmaları özgürce olmalıdır. Eşler arasındaki boşanma hakkı ilkesi, birlikte yaşayan uluslarda da olmalıdır. Birlikte belli bir süre gönüllü olarak ve tam hak eşitliğine dayanarak yaşayan uluslar gene(2)

birbirinden ayrılabilmelidirler. Burada da mutlak olarak göz önünde bulundurulması gereken ilke, proletaryanın sosyalist çıkarlarıdır. Sovyetler Birliği'nde büyük ulus, milliyetçilik hareketleri ve küçük ulus milliyetçilik hareketleri birbirini karşılıklı olarak beslemiştir. Proletarya kesinlikle her tür milliyetçiliğe karşı mücadele etmelidir. Milliyetçilik, işçilerin ve barış içinde bir arada yaşayan halkların birliğini parçalar. Sonuçta sosyalizmi tehlikeye düşürür. Sosyalizmin korunması çabasını olumlu buluyoruz.

Sovyetler Birliği'nde büyük bir oyla desteklenen "birlik anlaşması" için ortaya konan yöntem, askeri zor yönteminden daha doğrudur. Referandum sonucunda, onca ayrılıkçı milliyetçi çabaya rağmen, cumhuriyetler tam eşitlik temelinde özgürce bir arada kalmaya karar verdiler. Bir kere daha ulusların tam hak eşitliği temelinde ve barış içinde bir arada yaşamının ancak sosyalizm altında mümkün olduğu ortaya çıkmıştır. Şimdi sorun, cumhuriyetlerdeki milliyetçi eğilimlerin üstüne gitmek, halkların ortak, gönüllü seferberliğini başlatmaktır. Cumhuriyetçiler arasında, çatışma ve kimi olumsuzluklar olacaktır ve meydana gelen düşmanlıklar bir çırpıda giderilemez, fakat uluslar bir arada barış içinde yaşamak gerektiğine yeniden karar verdiler.

Bu, bundan sonraki gelişme için temel bir noktadır. Yeni koşullarda, yeni temellerde birlikte kalmak için yapılan **referandum**, uluslararası ilişkilerin çözümünde Sovyet Cumhuriyetleri'nin, Sovyet halkının insanlığa ve sosyalizme bir **katkısıdır**.

Referandumun bir diğer anlamı, proletaryanın diğer uluslara mutluluğu zor yoluyla değil, gönüllü olarak karar verme yoluyla götüreceğinin anlaşılması olmuştur. Başka ulusları ezen bir ulus özgür kalamaz.

7- Kürdistan sorununu ve bu sorun karşısında işçi sınıfının tutumunun ne olması gerektiğini yukarıdaki temel görüşler ışığında ve somut olarak ele alarak irdedeleyeceğiz.

8- Kürdistan bölgesindeki 4 devlet olan Türkiye, Irak, İran ve Suriye tarafından parçalanarak kendi topraklarına dahil edilerek ilhak edilmiştir. Kürt ulusu da bu dört devlet tarafından zorla, kendi iradesi dışında bölünmüş ve ezilen ulus durumuna getirilmiştir. Bölgedeki burjuva devletlerinin Kürt ulusunun ve halkların iradesi dışında belirlemiş oldukları bugünkü devlet sınırlarını “meşru” saymanın olanağı yoktur. Proletarya, halkların iradesine rağmen, zor yoluyla çizilmiş olan 4 devletin sınırlarını tanımayacaktır. Proletarya, Kürdistan’ın ve Ortadoğu’nun yeniden örgütlenmesi politikasını savunacaktır. Kürdistan’ın ve Ortadoğu’nun yeniden örgütlenmesi tamamen, bölgedeki gerici-faşist devletlerin ve kapitalizmin yıkılmasına bağlıdır. Kürt ulusu, bu yeniden örgütlenme koşullarında bağımsız, özgür ve demokratik bir cumhuriyet olarak yerini almalıdır. Bu, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin için Ortadoğu’da en azından bu 4 devlette kapitalizmin yıkılmasını beklemesi gerektiği anlamına gelmez. Bu, Kürdistan proletaryasının, kendi kaderini kendisinin tayin etmesi için Kürt ulusal

devrimci hareketlerinin, diğerk devletlerdeki proleterler ve diğerk ezilenlerle birlikte ortak bir m¼cadele y¼r¼tmesi gerektiği anlamına gelir.

9- Sovyetler Birliği'nde yaşayan K¼rt halkının t¼m demokratik haklarının verilmesi (eşitlik ekonomik haklardan yararlanma, kendi dilinde eğitim yapma; ¼zerinde resmi dil zorunluluğunun bulunmaması, kendi okul ve yayınına sahip olması (okullar devlet denetimi dışında değildir, zaten eğitimin devlet dışına ¼ıkarılması, ulusal-k¼lt¼rel ¼zerklik demektir ve yanlıştır) ve s¼rekli gelişme g¼stermesi g¼steriyor ki, yalnızca sosyalizm altında, yalnızca sovyet sistemi ile halklar ¼zg¼rl¼đe kavuşabilirler. K¼rt halkının sovyetlerdeki yaşamı, diğerk kardeşleri i¼in her zaman bir ¼rnek olmuştur.

10- K¼rt ulusu, devletler tarafından ayrı ayrı olarak egemenlik altına alınmış, ezilen, s¼m¼r¼len, bağımlı ve k¼lelik altında tutulan bir ulus durumundadır. K¼rdistan'ın t¼m par¼alarındaki ekonomik ve toplumsal şekillenme, bu par¼aların dahil oldukları ¼lke ekonomilerine g¼re olmuştur. Bunun i¼in K¼rdistan'ın ayrı ayrı par¼alarında kapitalizmin gelişmişlik durumu ve sosyal sınıfların durumu birbirinden belirli farklılıklar g¼stermiřtir. ¼rneklersek; T¼rkiye K¼rdistan'ında (Kuzey K¼rdistan) kapitalizmin egemenliği ve işçi sınıfının şekillenmesi, diğerk par¼alara g¼re daha ileridir. Diğerk par¼alarda kapitalizm giderek egemen ¼retim bi¼imi haline gelmekle birlikte, kapitalizm ¼ncesi ekonomik ilişkiler, kapitalizmin yanında varlığını koruyabiliyor. Bu durum, sınıflar m¼cadelesinin

gelişimini doğrudan etkiliyor. Kapitalizmin eşitsiz gelişimi yasası, Kürdistan'ın parçalarında da kendini gösteriyor.

Kürdistan'da kapitalizmin egemen üretim biçimi haline gelmesi ile birlikte parçalarda da “ulusal birlik” denen durum sona ermiş, yerini aynı ulusun çıkarları birbirinden farklı olan sınıfları arasında mücadeleye bırakmıştır. Kürdistan'da eski (feodaller ve köylüler) biçimindeki sınıflara bölünmenin yerini burjuvalar ve proleterler ile kendi içinde farklılaşma göstermiş köylülük almıştır. Kürdistan'ın diğer parçalarında (Irak, İran) aşiretçilik denilen feodal ekonomik ve sosyal ilişki belli bir oranda olmakla birlikte, o da giderek çözülmektedir. Kapitalizm ve sermaye bütün gücüyle kendi ekonomik yasalarını Kürdistan'da da gösteriyor.

Kürdistan'da, geçmişte- sömürgeci ülkelerle, sömürge ülkeler arasında var olan farklı üretim biçimi olgusu yoktur. Kürt ulusunu ezen uluslarla, bu uluslar tarafından ezilen Kürt ulusu aynı üretim biçimi olan kapitalist üretim biçimine dayanıyorlar. Böylece geçmiş zaman sömürgelerinde görülen en önemli etken, Kürdistan ile ezen devletlerarasında görülüyor. Engels'in de belirttiği gibi geçmişte sömürgelere önemini kazandıran kölelik olmuştur. Roma İmparatorluğu kölelik üzerine kuruluydu. Sömürgecilik de üretim biçimine bağlı olarak değişim geçirmiştir. Sömürgeci ülkeler, köle ticaretinden, kapitalist meta ihracı ve giderek sermaye ihracına yöneldiler. Sömürgecilik altındaki ülkelerde bu değişime bağlı

olarak değişim gösterdi. Sömürge devletlerle, sömürge ülkeler arasındaki üretim biçimi tekleştikçe (sömürgeci devletin ekonomik biçimine bağlı olarak) sömürgecilik de sona erdi. Emperyalizm, genel olarak sömürgecilik yerine **yeni sömürgecilik** denilen ilişki sistemini geçirdi. Yeni-sömürgecilik, kölelik üzerine kurulu olan Roma İmparatorluğu ile nitelik olarak farklılık gösteriyor. Bu nitelik, üretim biçiminin niteliğinin ve bu üretim biçimine denk düşen bir ilişki biçiminin yer almasından ileri geliyor. Üretim biçimleri değiştii halde, değişmeyen sömürgecilik ilişkisinin var olduğunu iddia etmek, gülünç duruma düşmek demektir. Tüm toplumsal sistemler, denk düşükleri belirli üretim biçimleri tarafından belirlenirler. Bu açıdan, Kürdistan'ın Osmanlı İmparatorluğu'ndan beri sömürge olduğunu ve daha sonraki dört devletin bu eski sömürgecilik ilişkisini devam ettirdiğini söyleyen küçük burjuva akımlar bunu söylemekle kendilerini gülünç duruma düşürmüş oluyorlar. Ne Osmanlıların üzerine dayandıkları üretim biçimi duruyor, ne de Kürdistan'ın üretim biçimi eskisi gibi duruyor. Kürt ulusu ile kendini ezen egemen uluslar arasındaki ilişki, sömürgeci devlet sömürge arasındaki ilişki değildir. Bu ilişki, kapitalist üretim biçimine denk düşen eski ilişkilerden nitelik farkı olan bir ilişkidir. Sorun sadece sömürge sözcüğünde değildir. Eğer böyle olsa kendimizi çok gülünç duruma düşürürüz. Yeni sömürgecilik ile Roma İmparatorluğu'nun sömürgeciliğini sözcük olarak aynı görebilirsiniz ancak, tarihsel, ekonomik ve politik

olarak da aynı görmeye başlarsanız, siz o zaman iflah olmaz bir şarlatansınız. Mali sermayenin, mali ekonomik, politik bağımlılık ilişkisine dayanan ve sermaye ihracının esas olduğu ilişkiye dayanan örneğin ABD emperyalizminin yeni-sömürgecilik ilişkisi ile kölelik üzerine kurulu Roma İmparatorluğu'nu sırf sömürgecilik sözcüğü var diye birbirine benzetmek bugünkü bilimsel gelişme çağında kendini çok zor duruma düşürmek demektir.

Kürdistan, ekonomik ve politik olarak ilhak edilmiş, Kürt ulusu egemenlik altında, ezilen, bağımlı ve köleleştirilmiş bir ulustur.

11- Kürdistan'ın parçalarının, dahil oldukları ülkelerin ekonomik ilişkilerine göre şekillenmesi, kapitalizmin Kürdistan'da da egemen olması, Kürt ulusu ile kendisini ezen egemen uluslar arasında hiçbir farklılık kalmamıştır diye düşünmek gerici küçük burjuva düşünme biçimidir. Bunu ileri sürmek, kapitalizm altında, ezen ve ezilen uluslar ile egemen ve egemenlik altındaki ulusların kapitalizm altında eşit olabileceklerini söylemek demektir. Bu ise, mümkün değildir. Ezen ve ezilen ulus arasında ekonomik ve politik farklılık vardır. Ekonomik farklılık üretim biçimleri arasında değildir. Farklılık aynı üretim biçimi temelinde gelişen farklılıktır. Ezen ulus, ekonomik zenginliği kendi denetimine alırken, ezilen ulus bundan yoksundur. Her iki ulusun ekonomik gelişmişlik düzeyi birbirinden farklıdır. Ezen ulus, ezilen ulusa göre ekonomik olarak daha gelişkindir. Ezilen ulus ekonomik

olarak bağımlı bir ulustur. Bununla birlikte, ezen ve ezilen ulus arasındaki farklılık kendini politik alanda çok çıplak olarak gösteriyor. Ezen ulus egemen ulus konumundayken, ezilen ulus egemenlik altındadır. Ezen egemen ulus, tüm egemenlik ayrıcalıklarına sahip iken, buna karşılık ezilen kölelik altında yaşayan ulus hiçbir ayrıcalıktan yararlanmaz. Ezilen Kürt ulusu hiçbir haktan yararlanmıyor. Ezilen Kürt ulusu ile ezen Türk ulusu ve diğer egemen uluslar arasında derin farklılık var. Proletarya ezen ve ezilen uluslar arasında kesin bir ayırım çizer. Proletaryanın devrimci sınıf partisi bu ayrımı tüm politik perspektiflerinde göz önünde tutar.

12- Kürdistan'ın çeşitli parçalarının, dört burjuva devletin ekonomik yapısına göre şekillenmesi, Kürdistan'da kapitalizmin egemen üretim biçimi durumuna gelmesi ile birlikte, ezilen Kürt ulusunun burjuvaları ve toprak sahipleri kendilerini ezen egemen ulusun burjuvaları ile kaynaşmaya yönelmiş ve süreç içinde tam anlamıyla bütünleşmişlerdir. Ezen ulusun sermayesi ile bütünleşen Kürt burjuvaları, işçileri ulus kökenine bakmaksızın sömürüye tabi tutuyorlar. Böylece, Kürt burjuvaları ve toprak sahipleri kendi ulusundan ve ulusal davadan tamamen vazgeçtiler. Kürt burjuvaları ve toprak sahipleri yalnızca kendi ulusunun “ulusal davasından” vazgeçmekle kalmayıp, ezen ve egemen ulus burjuvaları ile birlikte kendi halkını ve bunun devrimci çocuklarının ileri hareketlerini de bastırdılar. Türkiye Kürdistan'ında uzun yıllardır olan şey, proleterlerin ve köylülerin kendi burjuvaları ile

birlikte kendilerini ezen Türk ulusuna karşı bir “ulusal mücadelesi” değil, ezilen, sömürülen ve baskı altında tutulan Kürt işçilerin ve yoksul köylülerin “kendi” burjuvalarına ve Türk burjuvalarına karşı sınıfsal mücadelesidir. Şimdi ulusal sorunun geçici olarak öne çıkması bu gerçeğin üstünü örtemez. Kürt burjuvaları, şimdiye kadar Kürt ulusunun varlığını yok sayan şoven Türk burjuvaları kadar sorumludurlar. Kürt burjuvaları, egemen ulus şovenizminin savunucuları olmuşlardır. Uzun yıllar Kürdistan’da belli bir kitle desteğine sahip olan şoven ezen ulus partilerinin, destekçileri esas olarak Kürt burjuvaları ve toprak sahipleri olmuştur. Bundan ötürü ezen ulusun sermayesi ile bütünleşen ve kendi halkını ezen ve sömüren Kürt burjuvaları, Kürt halkının sınıfsal ve ulusal kurtuluş davasının düşmanlarıdır. Kürt halkının özgürlük mücadelesi aynı zamanda “kendi” burjuvalarına karşı mücadele ile gelişecektir.

Kürt burjuvaların ezen ulusla bütünleşerek, kendi halkına ihanet etmesi sonucu, Kürt ulusal bayrağını küçük burjuvalar elde tutmaya başladılar. Bu, Türkiye Kürdistan’ında özellikle böyledir. Irak Kürdistan’ında (Güney Kürdistan) ulusal hareketin önderliğini burjuvalarla, toprak sahipleri yapıyor. Oradaki hareket bu yüzden, emperyalizm ve bölgedeki ezen devletlerle uzlaşmalara ve işbirliğine giriyor ve sık sık da kendi diğer parçalardaki kardeşlerine ihanet ediyorlar. Küçük burjuvazinin, önderliği ise sonuçsuzdur. Çünkü sınıfsal bölünmenin olduğu ve proletaryanın ortaya çıktığı ve belli bir düzeye çıktığı koşullarda, küçük burjuva

önderlik ve çözüm yolları ezilen ulusa zafer getirmez. Küçük burjuvazi ne kadar yurtsever olursa olsun, sınıfsal karakteri gereği boyun eğicidir ve uzlaşmacıdır. Küçük burjuva milliyetçi hareketlerin çözüm önerileri, devrimci değil, reformisttir. Küçük burjuva milliyetçiler, kapitalizm altında ulusların eşitliğinin mümkün olduğunu söylerler ve bunu hiçbir zamanda göremezler.

13- Kürdistan'da (burada Türkiye Kürdistan'ından söz ediyoruz) egemen üretim biçimi kapitalizmdir. Kapitalizm, tarımda da egemen durumdadır. Sınıfsal ayrışma ve karşı karşıya gelme kırsal alanda söz konusudur. Kürdistan burjuvalarının ezen ulusun sermayesi ile bütünleşerek, tüm ulus kökeninden işçileri sömürdüğünü söyledik. Bunun sonucu, Kürdistan'da artık, klasik anlamıyla bir ulusal kurtuluş mücadelesi görülüyor. Burjuvazi Kürdistan'a özgürlük ve yeniden örgütlenme getirmeyecektir. Kürdistan'ın özgürlüğü ve yeni temellerde örgütlenmesi proletaryanın önderliğindeki kendi içinde bütünlüklü olan toplumsal devrimi ile olanaklıdır. Kürt ulusal sorununun çözümünü tüm emekçi halk kitleleri adına davranan proletarya üstlenmiştir. Proletarya, Kürdistan'ın özgürlük davasını, kendi sınıfsal kurtuluş davasına bağlı olarak ele alacaktır. Belki, ulusların kendi kaderini belirlemelerinde kapitalist ulusların yolunu izlemeyi önerenler Çıkacaktır ancak, devrimci proletarya ulusların kendi kaderlerini kendilerinin tayin etmesi sorununda Sovyetler Birliği'nin yolunu, proletaryanın devrimi yolunu izleyecektir.

Kürdistan’da kesintisiz olarak sosyalizme varacak olan Demokratik Halk Devrimi’nin temel güçleri proletarya, yoksul köylülük ve şehir kafa emekçileridir. Devrimin önder gücü proletaryadır. Ulusal güçler devrimin bir gücü olarak önemini koruyor. Kürt ulusunun bağımsız devlet kurma hakkının elde edilmesiyle, doğacak olan ortam devrimin Kürdistan’daki **ayırt edici** yönü olacaktır.

14- işçi sınıfı, Kürdistan’ın parçalarında yaşayan ulusal güçlerin kendi aralarındaki ayrılıklara karışmaz. Kürt ulusal-devrimci güçleri kendi aralarında tartışmak için bir araya geliyorlar. Buna bir diyeceğimiz olamaz. Kürt halkı bu özgürlüğe sahip olmalıdır. Kürdistan’ın çeşitli parçaları arasında yıllardır tartışmalar ve ayrılıklar var ve halen sürüp gidiyor. İlki Fransa’da ve ikincisi İsveç’te yapılan “Kürt Konferansları” Kürt ulusunun kendi arasındaki doğal tartışma ve görüşme platformudur. Kürt halkının bu tür platformlar toplama hakkı vardır. Buna kimsenin bir diyeceği olamaz.

Bizim burada üzerinde duracağımız şey, bütün parçalardaki Kürtlerin birliğini sağlamanın devrimci proletaryanın görevi olmadığıdır. Devrimci proletarya, bu ulusal birlik görevini, küçük burjuvalara bırakır Proletarya bütün parçalardaki ve ezen uluslardaki proleterlerin birliği için mücadele eder. Sınıfsal konumlarına bakmaksızın, sırf Kürt oldukları için, önce Kürtlerin birliği politikası, sınıfsal çatışmanın üstünü, burjuvazinin lehine örtmek demektir. Proletaryanın görevi, hangi ulustan olursa olsun tüm proleterleri kendi

burjuvalarına karşı birleştirmek ve eyleme geçirmektir. Biz bu anlamda, proletarya ile ezilen ulus burjuvalarının politik birliğine karşıyız. Ezilen ulusun proleterleri ve yoksul köylüleri ile ezilen ulusun burjuvalarının politik birliği, proletaryayı burjuva ulusal egemenlik uğruna kendi sınıfsal kurtuluş amacından vazgeçmeye götürür. Proletarya, burjuva ve küçük burjuva glerin bu tehlikeli oyununa gelmemelidir. Tüm ulusal çatışmalara, ulusal baskıya ve her tür ulusal baskıya son verecek olan sosyalizm ancak, farklı uluslardan proleterlerin kendi burjuvalarına ve aynı düşmana karşı en sıkı birliği ile gerçekleşir.

15- Ayrı parçalardaki Kürt hareketlerinin ulusal sorundaki hedefleri birbirinden farklılık gösteriyor. Irak ve İran KDP'leri (Kürdistan Demokrat Partisi) zerklik için mücadele ediyorlar. Irak'ta Talabani'nin önderliğindeki Kürdistan Yurtseverler Birliği (YEKİTİ)'nin mücadele hedefi de KDP ile aynıdır. KDP ve YEKİTİ uzun zamandır Türkiye Kürdistan'ındaki ulusal-devrimci güçleri de aynı noktaya çekmeye alışıyor. Bunu, son İsveç Konferansı'nda önemli lde gerçekleştirdiler. Türkiye Kürdistan'ında TEVGER ulusal sorununda Türk Kürdistan'ındaki hareketlerin özerklik istemine geldiler. Konferansta bölgedeki devletlerin “ulusal sınırlarına dokunmaksızın” Kürt halkının ulusal ve demokratik diğer hakları için mücadele yaklaşımı, şimdiye kadar “bağımsızlık ilkesini” savunan PKK'ya da kabul ettirilmesi, Kürdistan'daki ulusal-reformist zm önerilerinin ne

kadar etkin olduğunu gösteriyor.

Kürt burjuva ve küçük burjuva hareketleri istemleri istediği biçimde dile getirme özgürlüğüne sahipler. Proletarya, ezilen ülke küçük burjuva milliyetçilerinin istemlerini istediği gibi dile getirme ve özgürce ajitasyon haklarının olduğunu kabul eder ve kendi bakış açısını şu biçimde ortaya koyar: İster tüm Kürdistan toprağı üzerinde ister ayrı ayrı parçalarda gerçekleşsin, özerklik, uluslararası tam hak eşitliğini sağlamaz. Özerklik, egemen ulusun egemenliğı altında sınırlı demokratik haklarla yetinmek demektir. Özerklik görüşünü savunanlar, kapitalizm altında reformların ve ulusların barış içinde bir arada yaşayabileceğini sanıyorlar. Oysaki kapitalizm altında bu mümkün değildir. Bundan dolayı, özerklik devrimci değil, reformcu bir istemdir. Özerklik, ezen ve ezilen ulus arasındaki farklılıkları gidermez, yeni biçimler altında sürdürür. Yalnızca bağımsız bir devlet kurmak için ayrılma özgürlüğü devrimci istemdir. Devrimci anlamda ulusların kendi kaderlerini kendilerinin tayin etme hakkı, bağımsız bir devlet kurma hakkı demektir. Eğer ezilen bir ulusun, bağımsız bir devlet kurmak amacıyla ayrılma hakkı olmazsa, o zaman UKKTH tek taraflı ve boş bir istem olarak kalır. Proletarya, UKKTH'nı bağımsız devlet kurma hakkına kadar vardırımla, bu konuda özerlikle yetinen tüm burjuva ve küçük burjuvalardan ayrılır. Hiç şüphesiz ki, UKKTH'nı bağımsız devlet düzeyinde ortaya koyan küçük burjuva sosyalistleri de var. Proletaryayı tüm küçük burjuva sosyalistlerinden ayıran

temel şey, ulusların tam hak eşitliğini savunması değildir, proletaryayı, küçük burjuvalardan ayıran temel ilke, şudur: Küçük burjuvalar ulusların eşitliği istemi ile yetinirken, proletarya kapitalizmin devrilmesini, sosyalizmin kurulmasını ve ulusal sorunda da proletaryanın temel sınıfsal çıkarlarını esas alır. Proletarya ve devrimci sınıf partisi ezilen ulusların bağımsız devlet kurma hakkını, ezilen kitleleri sosyalizme götürmek için savunur.

16- Ayrı ayrı parçalardaki Kürt halkının on yıllardır verdiği mücadele neyi gösterdi. Ayrı ayrı parçalardaki Kürt işçi ve köylüleri, diğer parçalardaki kardeşleri ile değil de, daha çok kendilerini ezen ulusun işçi ve emekçileriyle ortak mücadeleye girmişlerdir. Tüm subjektif niyetlere rağmen bunun maddi temelleri var. Bu nesnel temeller sürekli olarak güçleniyor. Şimdiye kadar Irak Kürdistan'ındaki Kürt halkı örneğin, KDP'si ile aralarında ciddi sorunlar ve çatışmalar olduğu halde, Saddam yönetimine karşı defalarca Irak'taki muhalif hareketlerle birlikte davranmıştır. Gene İran Kürdistan'ındaki KDP ve KOMAL, Irak ve Türkiye Kürdistan'ındaki örgütlerle ortak bir eyleme giremezken, İran halkı ve devrimci örgütleriyle defalarca bir eyleme girişmiştir. Şah'ın devrilme mücadelesinde, Kürt halkı kendi istemleri ve İran'a demokrasi istemleri ile devrime katılmıştır. Aynı durum, Türkiye Kürdistan'ında da olmuştur. Kuzey Kürdistan halkı, Irak ve diğer parçalardaki kendi ulusunda insanlarla ciddi bir eylem birliğine giremezken Türk halkı ve ezilen

milliyetlerden işçi ve emekçilerle faşizme, sermayeye ve ulusal baskıya karşı ortak mücadele vermiştir. Son yıllarda tüm parçalardaki hareketlerin “ulusal dava” etrafında önce “Kürtler’in birliği”ni sağlamaya çalışmaları, kitleler arasındaki bu gelişmeyi ortadan kaldıramaz. Ezen ve ezilen ulusların proleterlerinin ve yoksul kitlelerinin sermayeye, faşizme ve ulusal baskıya karşı mücadelelerinin maddi zeminleri çok güçlüdür. Ortak mücadele giderek daha da güçleniyor. Enternasyonalizm düşüncesi proleter kitleleri arasında sürekli olarak gelişiyor.

17- Ezen uluslarla ezilen Kürt ulus arasında kesin bir ayırım var diyoruz. Bu, kendini birçok alanda gösteriyor. Lenin defalarca, bu ayırımın kendini, ezen ulus milliyetçiliği ve ezilen ulus milliyetçiliği biçiminde gösterebileceğini ve marksistlerin ezen ulus milliyetçiliği ile ezilen ulus milliyetçiliğini aynı görmeyeceğini defalarca belirtmiştir. Ezilen ulus milliyetçiliğinin haklı ulusal ve tarihsel nedenleri vardır. Buna rağmen, milliyetçilik farklı uluslardan proleterleri birbirinden ayırır ve böler. Proletarya milliyetçiliğinin her türüne karşıdır. Ermenistan ve Azerbaycan arasındaki olaylar milliyetçiliğin nasıl barış içinde kardeşçe yaşayan ulusları birbirine düşürdüğünün örneğidir. Bu örnekler unutulmamalıdır. Milliyetçilik, bir burjuva politik akımıdır.

Şimdi daha çok ezen ulus milliyetçiliği üzerinde durmak gerekir. Ezen ulus milliyetçiliği (Kemalizm) şovenizm, ırkçılık ve başka ulusları yok sayma ve baskı

altına alma demektir. Ezen ulus milliyetçiliği en koyu biçimde faşizm olarak kendini gösterir. Faşizm ise, ezilen ulus ve emekçi kitleler üzerindeki terör, asimilasyon ve sömürüyü üst düzeye çıkarır. Şoven Türk devleti işçi sınıfını ve emekçileri baskı altında tutmanın yanında, Kürt halkını katletme, asimile etme ve ulusal baskı altında tutma ile şekillenmiştir. Ezen ulus milliyetçiliği kendini ideolojik olarak ve politik olarak en örgütlü biçimde devlet aygıtlarında gösteriyor. Egemen, ezen ulus milliyetçiliği kendini toplum içinde ve toplumsal örgütlerde gösteriyor. Ezen ulus şovenizmi öyle bir etki yaratmıştır ki, bu etki kendini uzun yıllar sosyalist harekette de gösterdi. Geçmişte TKP ve kendini uzun yıllar “sol kemalist” olarak gören MDD hareketleri ezen ulus şovenizmi etkisi altında kaldılar. Kürt halkının güvensizliğinin bir nedeni de, ayaklanmaları sırasında Türk komünistlerinin kendilerini yalnız bırakması ve ezen ulus katliamlarına seyirci kalmasıdır. Türkiye sosyalist hareketi, kendini şovenizmden, kemalizmle hesaplaştıktan sonra kurtardı. Ezen ulus şovenizminin etkileri, halen sosyalist harekette görülüyor. Komünistler olarak, ezen ulus şovenizmine karşı kıyasıya bir mücadeleyi sürdürmeliyiz.

Demokratik kitle örgütlerinden geçmişte bir TÖB-DER şovenizme karşı olumlu tutum alırken, devrimci ismini almış olan DİSK ise, ulusal sorunda şovenizmin batağına batmıştı. Bunun çok açık bir örneği, 1974’te Türkiye’nin Kıbrıs’ın bir kısmını işgal ettiği savaşta DİSK, işçilerin bir günlük yevmiyelerini, bu haksız

savaş için kestirirken, yani şovenizme destek verirken, gene aynı yıl Türk jandarması Urfa Viranşehir’de 30 Kürt köylüsünü kaçakçılık yaptıkları bahanesi ile katlederken, sesini bile çıkarmadı. DİSK, bu olayı protesto eden sosyalistleri yalnız bıraktı. Halen işçi sınıfı üzerindeki şovenizmin acılarını çekiyoruz. Bugün halen Kürt halkı katledilirken, batıda, fabrikalarda ciddi bir tepki gelmiyor. Gelişme zayıf oluyor. Bugün devrimci işçiler arasında ve bu işçilerin etkin olduğu sınıf örgütlerinde ve devrimcilerin etkin olduğu kitle örgütlerinde şovenizmin etkisinden söz etmek mümkün değildir. Ancak, TBKP ve SBP gibi, Kürt ulusal sorununa devletin “Misak-ı Milli” sınırlarını esas alan partilerde şovenizm kendini gösteriyor. Bütün konularda burjuvazi ile uzlaşan bu partilerin, Kürt ulusal sorununu bunun dışında bırakmaları mümkün değil.

Ezen ulus milliyetçiliğinde bir tehlike de kendine “solcu” diyen Cumhuriyet Gazetesi etrafında toplanan Kemalistlerdir. Bunlar, on yıllar boyu, Kürt hareketlerinin arkasında emperyalizm var bahanesini ileri sürerek, esasında şoven ezen ulus egemenliğini gizlemeye çalıştılar, çalışıyorlar. Bu Kemalistler; Kürt halkının yükselen mücadelesini karalamak ve Türk devletinin bu haklı halk hareketini ezmesi için demagojik malzeme yaratıyorlar. Bu şoven burjuva uşaklarına karşı, uzlaşmaz etkin bir mücadele verilmelidir.

18- Özal iktidarı, Kürtçe’nin serbest olacağını açıkladı. Kimi sol çevreler bunun ileri bir adım

olduğunu belirttiler. Oysa bu, ileriye doğru bir adım atan Kürt halkının mücadelesini engellemek için atılmış yeni bir adımdır. Kürt halkının kendi dilini “serbestçe” kullanması eğer, öğretimi kendi dilinde görmesi düzeyinde ele alınmazsa tam bir aldatmacadır. Biz ulusların ve dillerin eşitliğini savunuyoruz. Kürt halkının ana dilinde öğretim yapmasının önündeki en büyük engel, resmi dil zorunluluğudur. Bilindiği gibi, Türkçe Türk devletinin resmi dilidir. Resmi dil zorunluluğu kaldırılmadığı sürece ana dilde konuşma ve eğitim ve yayın yapma bir anlam ifade etmez. Komünistler programlarında ve günlük propagandalarında resmi dil zorunluluğunun kaldırılması için mücadele ederler. Sosyalist hareket içinde ana dilde eğitim yönünde ajitasyon yapıldığı halde, bu ajitasyon resmi dil zorunluluğunun yanında Türkçe’nin resmi dil sayılmasının kaldırılması noktasına vardırılmıyor. Bu, eksiklikler ve kendi başına ele alınırsa yanlışlıştır.

Proletarya, esas olarak sosyalizm için mücadele ederken ve ulusların ve dillerin eşitliğinin kapitalizm altında mümkün olmadığını savunurken, aynı zamanda kapitalizm altında da ezilen Kürt ulusunun demokratik tüm hakları için tutarlı kararlı bir mücadele yürütür.

19- Biz, Kürt ulusunun ayrılıp kendi devletini kurma hakkını şundan ötürü mutlak olarak görüyor ve ısrarlı olarak savunuyoruz:

a- Kürt ulusunun kendi kaderini kendisinin tayin etmesi istemi, faşizme, sermayeye karşı politik demokrasi istemi olduğu için;

b- Kürt halkının sosyalizme ulaşması için, politik tasarruf hakkının gerçekleşmesinin zorunlu olduğu için;

c- Egemen, ezen bir ulus olan Türk ulusu ve Irak gibi gerici burjuva yönetimler şimdiye kadar, hiçbir ciddi demokratik girişimde bulunmadılar. Türk devleti, bölgede yönetimi en gerici ve tutucu olan bir konumdadır ve bu konumu ile bölge hakları için her zaman tehlikedir. Bu gerici faşist devletin yıkılması, halkların özgürlüğü ve demokrasinin gerçekleşmesi için zorunludur. Kürt ulusunun ayrılma mücadelesi, buna katkı sağlayacağı için;

d- Aynı zamanda bölgedeki halkların gerekirse özgürce bir arada yaşamalarının en doğru yolu olduğu için.

20- Kapitalizmin çok uluslu devlet koşullarında, aynı ve tek düşmana karşı tüm uluslardan işçilerin, politik ve sendikal gibi sınıf örgütlerinde en sıkı birliğini savunuyoruz. Tüm uluslardan ve milliyetlerden işçilerin politik birliğinin anlamı, devrimci proletaryanın tam hak eşitliği temelinde enternasyonal örgüt tipi olan birleşik komünist partide birliğinin gerçekleşmesidir. Leninist tipte parti kendi içinde milliyet esasına göre ve federatif tip örgütlenmeyi reddeder. Komünist partisinde federasyon, gevşek örgütlenme demektir. Oysaki burjuvaziyi devirmek için proletaryanın gevşek değil, sıkı birliğe ihtiyacı vardır. Sovyetler Birliği'nde devrimden önce ortaya çıkan ve sosyalizm altında devam eden örgütlenme tipi, Leninist olan tiptir ve biz, öz olarak böyle bir örgütlenme tipini savunuyoruz.

Kürt proleterlerinin ve tüm Kürdistan proleterlerinin, Türkiye proletaryası ile en sıkı, enternasyonalist birliği, kendi komünist partisini sahiplenirse mümkün olur. Kürdistan proletaryası, kendi devrimci nitelikte komünist partisine sahip olamadan, her iki ulus proleterlerinin ve her iki ülke proleterlerinin en sıkı, enternasyonalist birliği sözde kalır. Bununla birlikte her iki ülkenin proleterlerinin kendi, politik örgütlenmeleri ile bir tek parti içinde tam hak eşitliği temelinde birleşik olmaları zorunludur. Birleşik komünist örgütlenme dışındaki her yol, proletaryanın birliğini bozar ve proletaryayı sosyalizm uğruna mücadelede zayıf düşürür. Sonuçta proletarya ortak ve aynı düşmana karşı, ciddi bir mücadele içine bile giremez.

Uğur GÜNDÜZ